

J. H. Eklund anties
Wimismenkin "Linuulta" saap.
myyjä

6.6. 1890

Wijp.

6/6 90

K.R. Herra J.H. Erkkö!

Oli aika jolloin olin onnellinen ja tuon onnen toivat minulle muutamal kirjeet, jotka sain runoilijalta, toisitaiteilijalta, Tittä. — Kun sain ensimmäisen kirjeenne vattaxi minua selittämätön tunne tuskallisesti tahdoin kirjettäni säilyttää ettei kukaan saisi sitä nähdä. Tunsin vaistomaisesti että löytyy henkilöitä, jotka eivät voi käsittää elämän kukaistuksen. —

Olin liian vähän itenäinen omiin päin selvitäkseni asi-

akta, jonka tähden pakenin
kirjeeni kanssa Emma tädin
llo. En olisi sitä kenellekään
toiselle näyttänyt, mutta te
tunnette hänet ja tiedätte
siksi miksi juri hänen puo-
leensa kotienyön. — Me
nim työntyneenä koulun.
Vastakin kättä kirjeeseen ja
sitä alkoi kirjevaihdomme.
Ette usko kuinka iloitsin kir-
jeistämme, kuin ne monen
kertaan.

Mutta löytyy toinen, minulle
lähinen, ^{henkilö} joka ei ollenkaan
käsitä minua, jolle en kos-
kaan ole voinut sydäntäni
avata. Hän piti minusta omal-
la tavallaan "hellää huolta".
Kylmää kädellään kosketti
hän kakkoa, joka oli tuskin

taimella, joka tuskin tiesi ole-
massa oloaan. Ei niin hento
taimi voi kylmässä ilman-
alassa kehittyä. — Olin niin
onnetoin. Olinko pettänyt ystä-
väni? Kun en päässyt selvit-
te itsestäni ajattelin: parem-
pi lopettaa kuin jatkaa. —
Nytkin on toisin, olen vapaa,
itsenäinen tunnen parem-
min maailmaa ja itseäni,
mutta kaipaan ystävää,
neuvonantajaa. Kun kesällä
luin sanomalehdissä että olitte
palannut Suomeen, iloitsin.
Luin kirjoituksenne: "ei pakosta",
Päivälehdessä. Se tunki sydäni
meeni, käsitin teitä Häydelli-
sesti. Teitä asti olette olleet
aina mielessäni olen halun-
nut puhua kansanne, mutta

en milloinkaan saa tilaisuutta,
taatlerissakin nurkaksi mure-
taa tulivat väliin.

Nyt kun olen saanut puhua
tuntuu paremmalta. Elkkää
suuttuks kirjjeestäni pyytää
"lintu".